नियताहारता नित्यं व्रतचर्य्या यथाक्रमं । धर्म्मो हि धर्म्मसम्बन्धादिन्द्रियाणां विशेषतः । १२८४
अहं कस्य कुतो वापि कः को मेह भवेदिति । प्रयोजनमतिर्नित्यमेवं मोक्षाश्रमे भवेत् ।
पतिव्रतात्वं भार्य्यायाः परमो धर्म्म उच्यते । तवोपदेशान्नागेन्द्र तच्च तत्त्वेन वेद्मि वै ।
साहं धर्म्मं विजानन्ती धर्म्मनित्ये त्वयि स्थिते । सत्पथं कथमुत्सृज्य यास्यामि विपथं पथः ।
देवतानां महाभाग धर्म्मचर्य्या न हीयते । अतिथीनाञ्च सत्कारे नित्ययुक्तास्त्वयतन्द्रिता ।
सप्ताष्टदिवसांस्त्वद्य विप्रस्येहागतस्य वै । तच्च कार्य्यं न मे ख्याति दर्शनं तव काङ्क्षति । १२८६०
गोमत्यास्त्वेष पुलिने तद्दर्शनसमुत्सुकः । आसीनो वर्त्तयन् ब्रह्म ब्राह्मणः संशितव्रतः ।
अहं त्वनेन नागेन्द्र सत्यपूर्व्वं समाहिता । प्रस्थाप्यो मत्सकाशं स सम्प्राप्तो भुजगोत्तमः ।
एतच्छ्रुत्वा महाप्राज्ञ तत्र गन्तुं त्वमर्हसि । दातुमर्हसि वा तस्य दर्शनं दर्शनश्रवः ।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि मोक्षधर्म्मपर्व्वण्युञ्छवृत्त्युपाख्याने एकषष्ट्यधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३६१ ॥
॥ नाग उवाच ॥ अथ ब्राह्मणरूपेण कं तं समनुपश्यसि । मानुषं केवलं विप्रं देवं वाथ शुचिस्मिते ।
को हि मां मानुषः शक्तो द्रष्टुकामो यशस्विनि । मद्दर्शनरुचिर्वाक्यमाज्ञापूर्व्वं वदिष्यति । १२८६५
सुरासुरगणानाञ्च देवर्षीणाञ्च भाविनि । ननु नागा महावीर्य्याः सौरभेयास्तरस्विनः ।
वन्दनीयाश्च वरदा वयमप्यनुयायिनः । मनुष्याणां विशेषेण नावेक्ष्य इति मे मतिः ।
॥ नागभार्य्योवाच ॥ आर्ज्जवेन विजानामि नाथो देवोऽनिलाशन । एवं तस्मिन् विजानामि भक्तिमानतिरोषणः ।
सहि कार्य्यान्तराकाङ्क्षी जलेषुः स्तोककोयथा । वर्षं वर्षप्रियः पक्षी दर्शनन्तव काङ्क्षति ।
हित्वा त्वद्दर्शनं किञ्चिद्विघ्नं न प्रतिपालयेत् । तुल्योऽप्यभिजने जातो न कश्चित् पर्य्युपासते । १२८७०
तद्रोषं सहजं त्यक्त्वा त्वमेनं द्रष्टुमर्हसि । आशाच्छेदेन तस्याद्य नात्मानं दग्धुमर्हसि ।
आशया ह्यभिपन्नानामकृत्वाश्रुप्रमार्ज्जनं । राजा वा राजपुत्रो वा भ्रूणहत्यैव युज्यते ।
मौने ज्ञानफलावाप्तिर्द्दानेन च यशो महत् । वाग्मित्वं सत्यवाक्येन परत्र च महीयते ।
भूप्रदानेन च गतिं लभत्याश्रमसम्मितां । न्याय्यस्यार्थस्य सम्प्राप्तिं कृत्वा फलमुपाश्नुते ।
अभिप्रेतामसंश्लिष्टां कृत्वा चात्महितां क्रियां । न याति निरयं कश्चिदिति धर्म्मविदो विदुः । १२८७५
॥ नाग उवाच ॥ अभिमानैर्न मानो मे जातिदोषेण वै महान् । रोषः सङ्कल्पजः साध्वि दग्धो वागग्निना त्वया ।
न च रोषादहं साध्वि पश्येयमधिकं तमः । तस्य वक्तव्यतां यान्ति विशेषेण भुजङ्गमाः ।
रोषस्य हि वशं गत्वा दशग्रीवः प्रतापवान् । तथा शक्रप्रतिस्पर्द्धी हतो रामेण संयुगे ।
अन्तःपुरगतं वत्सं श्रुत्वा रामेण निर्हतं । धर्षणारोषसंविग्नाः कार्त्तवीर्य्यसुता हताः ।
जामदग्न्येन रामेण सहस्रनयनोपमः । संयुगे निहतो रोषात् कार्त्तवीर्य्यो महाबलः । १२८८०
तदेष तपसां शत्रुः श्रेयसां विनिपातकः । निग्रहीतो मया रोषः श्रुत्वैवं वचनं तव ।
आत्मानञ्च विशेषेण प्रशंसाम्यनपायिनि । यस्य मे त्वं विशालाक्षि भार्य्या गुणसमन्विता ।